

I S K U S T V O L O V A L I G A N J A

1.PRIČA

S V E T I A N D R I J A - S V E T A C

SVETAC...

U MISECU LIGNJE SU NA SVECU,STRUCAVICE I SKUSICE TO JE SMART
ZA NJIH!

Kada se sjetim te godine, studenog mjeseca krajem dvadesetog stoljeća onda se upitam: Danas gdje su te lignje?Nema ih,kao da su se zasitili našega mora i otplivali u neka druga mora Mediterana i svijeta.Tko je kriv?Morska priroda je nemilosrdna,ali su i mnogobrojni jaki ferali zadnjih destak godina napravili remetur u moru i lignje su naglim svjetlom u strahu odlepršale u nepoznate dubine mora.

Tog studenog mjeseca u moru pučinskog otoka sv.Andrije ribarilo je u lovu liganja dvadesetak komiskih ribara pored ani u desetak barki.To je bila Godina ulova liganja!Iz Sveca se nisi vraćao bez koje pune ribarske kašete.Rijetko su

se lovile manje od po kila,a većinom su bile kapitalke i do dva kila.

Te dane lagana anticiklona vladala je cijelim Jadranom,more sa malo vitra koje je omogućavalo isplavljenje u bilo koj

em smjeru iz Komiže.Sveti Andija je od Komiže udaljen prema zapadu 14 NM i do njega doploviš za nepune dv

i ure.Pogodno vrijeme omogućilo je normalno ribarenje,ali vidi vruga u predvečerje zapuhao je naglo orkanski vitar tra

montane koji je primorao sve komiške ribare da svoje brodice u tako kratkom vremenu privezu u jedinu zaštićenu val

u na Svecu,SLATINI koja je dobro zaštićena od jakih sjevernih vjetrova.Nisu više mogli ribariti,nisu se mogli vratiti d

oma,nego su sa svojim brodicama bili privezani jedan uz drugog ka sardele kada ih plivarica stisne.Stoj di si,hrani s

e kako znas i čekaj da padne vitar da možeš otploviti prema svojoj Komiži i u svom toplom krevetu.Napokon je treć

eg dana pa vitar i oni su svi praćeni vitrom u krmu otplovili prema svojoj luci.

Bilo je oko dvi ure poslije podne,dan povratka lignjolovaca s Sveca,more mirno,bez vitra,sidim na rivi ugrijanom topl

im zimskim suncem,kad me netko dotakne po ramenu i govori:»Ala movi se,vazmi cago teplega i gremo pul Sveca na

lignje, ovi su se vrotili i sal će mo bit somi na Svecu». To je bio moj najbolji prijatelj, godina, znalac i veoma iskusan ribar

JOSIP MARINKOVIĆ-DUBRA.

Nisam se dvoumio ni sekunde, doma po alat, toplu robu i uputili se s njegovom FANI, 9 metarskim novim plastičnim br

odom njegovih ruku dijelo. Vrime do Sveca bilo je više nego idealno. Pred samu noć uronili smo stucavice u more, znali

smo da je svjetlosti miseca, samo malo prije same zore. Bili smo sami na moru akvatorija otoka Sveca na kojem je bila

zatočena kraljica TEUTA koja bi iskoristivši svoje ljubavnike, bacala ih u more. Joško je na svojoj tunji kao i obično

privezao jednu tešku olovnu od 15 dkg i jednu skušicu. Ja lovim malo drugačije, teška olovna, japanska na kojoj se tunja

može privezati na oba kraja i još jena skušica. Na Svecu nema normalne uvale sa žalom, sve je kamen i sike, ali u svakoj

uvali: BARŠČANOVICI, ZARUŠKI, ŠIJABODU, DULJNJIM I GURNJIM VOJIMA, STORUJ RUŠKI I SLATINI

je lovko, svugdi di bacis, ne mozes ,a da ne pogodis lignju u glavu. Veoma duboko se mora loviti uz sami kraj nad kojim

vise ogromne gromade kamena, sika, a opasna je ščiga i rebatajica od kraja koja nastaje poslije olujnog vremena.

Čim se maknes od kraja tunja propadne puno dublje. Nikoga oko nas, bonaca, a mi ubacujemo male i velike lignje na

krmu broda kao da smo došli u neku butigu i stavljamo u koficu potrebne artikle. Crnilo je štrcalo na sve strane, u tom

momentu misli su mi bili samo preodređeni kako šta prije odkvačiti lignju i baciti ponovno strucavicu u more. Nije bilo

potrebno da dođe do dna, na samom škorupu tunja bi stala ,a mi smo samo podizali lignje i ubacivali na brod. Crniji

smo bili i od crnaca, lice, jaketa, gaće, mokri, ali to nam nije smetalo, guštali smo ka mala dica. Toliko je bilo gusto

liganja da sam u par navrata i četiri lignje podigao odjednom u brodu. Pala je noć, miseca nigdje, a more iskri i

govori nam kupite tunje, za večeras je dosta i lignje su išle leć. Kada iskri more, rijetko se može prevariti lignju.

Poslušali smo zakon prirode i odplovili u uvali Slatina gdje smo privezali brod, spremili i poledili lignje u ledarnu,

večerali, spremili tunje i otišli na počinjak. Prije nego smo zaspali pitao sam Dubru: »Ca ti mislis koko smo ujoli?

»Nije znao ni odprilike, a ja sam upamtio da smo napunili po njegovog širokog škafa na krmu. Nisam moga zaspat

od Dubrinog hrkanja pa sam izaša na vedru i čistu ariju punu zvijezda, ali bez tako dragocijenog svjetla mjeseca.

Malo je bilo ladno pa sam i ja pobiga u toplu kabinu.

Digli smo se rano, taman dok je mali misec pada u more, a zora je otvarala pogled na obrise vulkanskog otočića Brusnika

dvije milje udaljenog od Sveca. Nije trebalo odploviti daleko, tu u Slatini utopili smo strucavice i opet kao po traci ubaci

vali lignje na krmu broda.Nista nismo pričali,samo smo se onako pocrnjeli od
štrcanja liganja sa zadovoljstvom se jedan
drugom cirili(smijali) u facu.Promjenili smo par pošti,a izlazak sunca iz pravca
Komiže nagovjestio je podizanjem struca
vica i zadovoljstva, pogledom na prepunoj krmu ulovljenih liganja.
U Komiži smo koštali na stranu broda,trebalo je iskrcati tesetak kašeti liganja,oko
sotinu kilograma.Nažalost,više nema
toga,more je otrovano feralima i ranim početkom (srpanj,kolovoz)lova liganja
kada ih treba uloviti tridesetak za jedan
kilogram.Ipak ostati će u sjećanju:»U MISECU LIGNJE SU NA
SVECU;STRUCAVICE I SKUŠICE TO JE SMART
ZA NJIH!

Komiža.17.12.07.

IGOR BJAŽEVIĆ-LULA